

Svlečená v saloně

Vladimír Václavek

Svlečena v salóně
Kde ve věcech čas dřímá
Budeš jak vřeteno
Světelné bílé třtiny

Nad rudým ohništěm
S nohama zkříženýma
Naslouchat hlasu zimy

Kleknu na kolena
Pažemi obemknu ti
A ty se usměješ
Tenká jak mladé proutí

A až se přitisknu
Hlavou k tvé kyčli jemné
Tvá něha rozpláče mne

Až dlouhé pohledy
Se dlouze v sebe vpijí
Ňadro ti políbím
Ty oči v nichž se mihla

Jiskřička úsměvu
Sklopíš a celá zivá
Nachýlíš ke mně šíji

Pak stará služebná zaklepe na dveře
A hlasem skuhravým řekne
„Je večere“

Ty zrudneš, vyskočíš
A rozechvělá v chvatu
Vklouzneš do šedých šatů

Zatímco pod dveřmi
Začíší průvan zimou
A vetché pendlovky odbijí pomalu

Své nohy uložíš
Vonící slonovinou
Do malých černých futrálů